

Lavinia Branîște

Rostogol iluzionist

Ilustrații de Andrei Măceșanu

1. Adunarea

Bursucul Ulric nu mai avea niciun elev la ora de franceză, pentru că se schimbase moda și toată lumea voia să învețe germană. Nu-i bai, fiindcă și așa toată viața a avut parte numai de elevi cam tari de cap și și-a amărât sufletul cu ei, noroc cu micul Rostogol că mai scrie poezii din când în când și-i aduce să le citească și să le corecteze. Încă simte o bucurie malefică atunci când scoate pixul roșu.

Ulric a trebuit să-și caute altceva de lucru, așa că s-a angajat bibliotecar în sat.

Biblioteca avea ușa bătută în cuie de un car de ani. Și ferestrele aveau scânduri bătute de-a curmezișul. Dar când a venit bursucul și a dat jos scândurile din geam și a îmbrâncit ușa și a dărâmat-o, înăuntru a intrat lumina și parcă s-a făcut primăvară.

Mirosea foarte rău a mucegai, iar pe un perete se vedeau urme de la apa prelinsă, fiindcă acoperișul avea o gaură mare într-o margine și ploua prin el.

Bursucul i-a chemat pe copii să-l ajute să facă ordine și să sorteze cărțile. Erau toate foarte, foarte vechi, moștenite de pe vremuri. Nu mai era pe ele numele niciunui autor în viață.

„Chiar și așa, bine că sunt“, și-a zis Ulric, care și-a început misiunea cu un oftat. Credea că e ușor să fii bibliotecar, abia aștepta să stea

cât e ziua de lungă, să citească și să-i scrie poeme soției care nu-l mai primea acasă. Dar până la urmă totul a început cu foarte multă muncă. Și aveau nevoie de bani pentru materiale și reparații. Deschiderea bibliotecii avea să fie o treabă mai complicată decât își imaginase profesorul.

Îi trimise vorbă lui Rostogol să treacă pe la el când are timp și să mai aducă vreo câțiva prieteni.

Rostogol, plictisit să tot stea la grădină, unde de altfel ducea o viață în deplină armonie cu sine, se bucură nespus. Fiindcă nici prea multă armonie nu-i bună, și se apleacă la un moment dat de toate! Porni numaidecât spre biblioteca din sat. Veni însoțit de ariciul Păducel, care era în continuare morocănos, de iepurele Iepu Relu, care se prezenta Relu Iepu, și de micul dihor Ilarian, un fel de rudă prin alianță a lui Păducel, căruia i-l băgase pe gât mamă-sa, să aibă grijă de el toată vacanța.

Văzându-i pe cei patru, lui Ulric îi creșu inima în piept că s-au adunat atâția voluntari.

— Și mai e și Șobo, zise Rostogol. Sper să nu se fi pierdut...

— Cum poți să știi că s-a pierdut? Întrebă Relu Iepu.

Ulric se apropie de Rostogol și se uită îngrijorat la el. Era plin de nămol pe la încheieturi. O fi făcut reumatism copilul? L-or fi ajuns

din urmă beteșugurile bătrâneții înainte de vreme? O, viață nedreaptă, care alegi să-i chinui pe cei mai meritoși!

Văzând Rostogol că profesorul se uită lung, spuse rânjind:

— Îmi cer scuze c-am venit așa murdar, dar era o băltoacă la răspântie și era așa... noroioasă și frumoasă și era un noroi îmbietor, gros și negru...

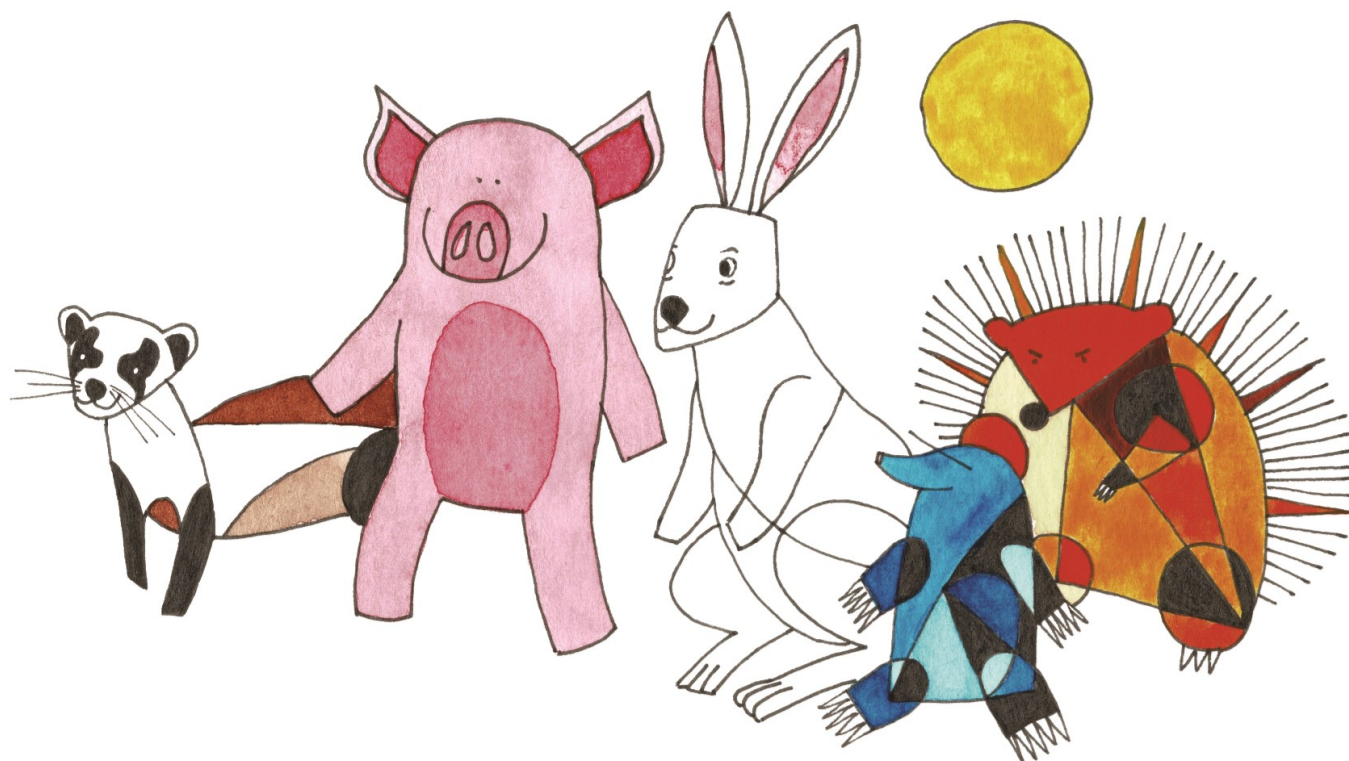
— Bine, bine, zise bursucul, ușurat că purcelul nu e bolnav. Dar să te ștergi bine, că nu te las așa în bibliotecă, oricât ar fi ea de păraginită.

Rostogol se duse într-un tufiș să se șteargă cu frunze. Dintr-odată, simți un mic cutremur sub picioare și-și dădu seama că Șobo nimerise (oarecum) locul unde trebuia să iasă la suprafață.

— Salutare, spuse ea, un pic zăpăcită din cauza luminii.

Avea o râmă în bot și o înghiți cu buzele țuguiate, ca pe tăiței.

— Nu știi, durează mult? întrebă.

2. Biblioteca

Ulric îi chemă pe copii înăuntru și-i pofti pe ușă ceremonios. Când intră înăuntru, pe Rostogol îl cuprinse o bucurie nemaipomenită. Nu mai fusese niciodată într-un loc cu atâtea cărți, deși, din păcate, multe dintre ele erau într-o stare avansată de degradare. Aveau foile galbene și ondulate de umezeală, iar unele erau pur și simplu atât de vechi, încât ți se sfărâmau în mână când le atingeai.

Și-au pus coifurile de hârtie și s-au apucat să răzuiască pereții.

Toți erau albi din cap până în picioare, numai Relu Iepu, care era de un alb imaculat în mod natural, părea murdar. Clădirea bibliotecii – despre care bursucul bănuia că fusese la origini un grajd, dar n-a spus nimic, ca să nu-i știrbească din importanță – era făcută din paiantă, adică un cofraj de lemn, umplut cu pământ galben și paie. Pereții nu erau drepecți, din loc în loc făcuseră burți care atârnav.

Au răzuit ei ce-au răzuit (din burți n-au luat prea mult, ca să nu strice aspectul autentic al pereților), au dat mizeria afară și apoi au început să sorteze cărțile, pe care le scoseseră în curte.

Pe Rostogol îl dorea sufletul să vadă atâtea cărți degradate. Nu că ar fi visat el că va ajunge vreodată mare scriitor, ci pentru că și-a dat seama că sfârșesc toate în mucegai.

— Să ne grăbim, zise bursucul uitându-se pe cer. Se adună norii. Să alegem repede cărțile pe care le păstrăm și apoi să le punem la adăpost. Și niște găleți! Ne trebuie găleți sau oale să punem unde plouă din tavan.

Vulpoiul Socott, care se făcuse comerciant de pene la târgul din apropiere, ajunse și el în curtea bibliotecii, istovit după o zi în care nu reușise să vândă nimic. Își făcuse totuși între timp o vizuină aproape de târg, să nu mai aibă sentimentul că nu are o casă a lui, deși ajunsese să-i placă destul de mult vorba bărzoifului Zdrell cu păsările cerului care nu trebuie să se îngrijească de ziua de mâine. „Păsările cerului ar trebui să fim cu toții!“ se gândea Socott. Vizuina era plină de penele nevândute, care se adunaseră în cantități așa de mari, că aproape îl sufocau, abia mai avea pe unde să treacă. Așa că dormea în continuare afară.

Trebuie să știți că Socott era un vulpoi de mare bun-simț, care nu ataca niciodată păsări. Bine, adevărul e că nici curaj nu prea avea și, până nu demult, își luase destule ciocuri în cap de la tot felul de cocoși... Acum urmărea curți cu păsări certărețe, care se băteau între ele până le zburau fulgii, și apoi se strecura pe sub gard și aduna urmele dezastrului.

Socott fusese foarte bun la aritmetică în școala primară și descoperi cu surprindere că nu i-a pierit pasiunea. Găsi o carte de matema-

tică distractivă și începu să rezolve probleme, să facă socoteli în minte și chiar să râdă din când în când la te miri ce banc cu numere.

— Un băiat a avut tot atâtea surori câți frați. Dar fiecare soră a avut de două ori mai mulți frați decât surori... zise el încet, dând din buze mărunț. Are cineva un creion? întrebă el, dar cum nu-i răspunse nimeni, luă un bețișor și se apucă să deseneze segmente în praf.

Șobo găsi o lucrare numită *Îndrumar pentru cultura plantelor bulboase* și se apucă să cerceteze cuprinsul.

Rostogol găsi și el o carte interesantă, care nu era distrusă complet, dar nici în stare prea bună nu era. Îi atrase atenția iepurele de pe copertă, care semăna cu Relu Iepu, în sensul că era un iepure alb, băgat pe jumătate într-un joben. Cartea se numea *Din tainele iluzionismului* și era scrisă de marele Iosefini, despre care Rostogol nu știa că fusese mare, dar numele totuși îl făcu să-l treacă un fior de admirație.

Înainte să înceapă ploaia, reușiră să bage înăuntru cărțile pe care au hotărât că le păstrează și le-au pus grămadă într-un colț, unde erau la adăpost. Au stau și ei acolo toți și s-au uitat neputincioși cum începe să picure din tavan, iar pe peretele opus să se scurgă apa șiroi.

— Of, zise bursucul necăjit. Suntem așa amărâți, că nici găleți n-avem, măcar să plouă în găleți...

